

Adventní

První adventní svíčku jsem letos zapalovala v poklusu a silně nachlazená. Čekají mě hodně náročné dny, než budu moct zapálit druhou. Budu muset udělat poslední krok, který se ve skutečnosti skládá ze spousty malých a pilných krůčků. Druhou adventní svíčku zapálím až večer, doma i na zahradě. Těším se na to, bude to završení cesty, která začala bezmála před dvěma lety, na Nový rok 2016, kdy jsem poprvé silně ucítila, že mě čeká rok změn, po kterém následoval další takový.

Nevím přesně, co se tehdy ve vesmíru nebo ve mně stalo, ale od té doby se moje prožívání světa změnilo a dále se mění. A jakkoli to zní nesmyslně, od té chvíle, kdy nechávám věci přicházet a volně plynout, najednou svůj život aktivně měním do podoby, po které jsem toužila nejspíš už hodně dávno. Možná odjakživa.

Dokud člověk dělá věci kvůli někomu či něčemu, může to být správné a dobré, teprve ale tehdy, když je dělá sám ze sebe a pro sebe, začíná být v souladu sám se sebou, a nakonec se většinou ukáže, že je to všechno správné a dobré nejen pro něj.

Advent, doba očekávání, doba příprav. Kdysi to bylo hlavně o postech a rozjímání, dnes se spíš doma uklízí. Jakkoli světsky tato činnost vypadá, mám pocit, že často přináší stejné výsledky. Alespoň pro nás ženy, které se nakonec, přes všechno předchozí odříkání, do těch oken a záclon pustíme, vyleštíme nábytek a taky přerovnáme kredenc a spíž, to či ono vyhodíme, protože už to není dobré, protože to dosloužilo.

A zrovna tak si čistíme a třídíme myšlenky, vzdycháme, jak ten rok utekl a co všechno se nám stalo nedobrého, a pak ty myšlenky vyléváme spolu se špinavou vodou do záchodu a s chutí za nimi spláchneme, a pak radši ještě jednou.

V bytě voní svíčky a hraje hudba. Možná už koledy, které nám v obchodech tak silně lezou na nervy, možná písničky z dob našeho mládí, kdy jsme se těšily (no, možná že takhle uklízejí i muži, ale moje empirická zkušenost to není) na každou diskotéku a zábavu, protože jich bylo jak šafránu.

Hudba hraje, ruce pilně leští sváteční sklo a boky se pohupují. Nejlepší uklízení je, když je ženská sama doma. Může pak uklízet tak, že nejdřív udělá všude bordel, který zdánlivě nejenže neubývá, ale snad dokonce i přibývá, aby se nakonec všechny očištěné věci dostaly na to správné místo, jako když se skládá puzzle.

Zrovna tak to někdy míváme s myšlenkami. Nejdřív všude bordel, zmatek a chaos, zdá se, že se snad ani všechno do hlavy vejít nemůže a řešení problémů není, a najednou cvak, všechno je průzračně jasné, logické a jako na dlani.

Najednou jsme připraveni. Už nám zbývá jenom čekat a dočkat se.

Slunovratu, Narození Páně, Chanuky, Vánoc.

Lásky, nového života, radosti, pokoje.

Všeho, co skutečně potřebujeme.

Vyšlo na Zvířetníku 5. 12. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/advent-uklid-c92-/p_zviretnik.aspx?c=A171204_202954_p_zviretnik_kosa

{fshare}